

Proloog

Uit: *Patterns*, 29 november

Een Recept voor Succes

door Scarlett Mulrooney

Men neme Clearasil Scrub en Rimmel Foundation en past dit vervolgens toe op vijf tieners met leuke ogen. Het resultaat? One Direction: een recept voor succes.

*Simon Cowell moet tijdens hun individuele X Factor audities hebben gezien dat hij met deze jongens de perfecte ingrediënten voor een succesvolle boyband te pakken had: een paar aantrekkelijke, sympathiek ogende jongens met genoeg talent om een album vol te zingen. Dit is in ieder geval precies de gedachte die achter hun debuutalbum *Up All Night* schuilt: het cd-hoesje alleen al schreeuwt dat dit een product is dat verkocht moet worden.*

Op de cover staat de band met hun haren en grijzen perfect in model, de cd zelf staat vol met uptempo liefdesliedjes: hun romantische teksten zijn precies wat elk tienermeisje graag hoort en hun gelikte popbeats zijn vrolijk genoeg om je aan het lachen te krijgen. Het is duidelijk dat er een solide productieteam achter deze band zit – iets wat alleen maar bevestigd wordt door het feit dat een blik op het boekje met de credits meteen laat zien dat de band geen enkel nummer zelf geschreven heeft.

Goed beschouwd is One Direction niet meer dan een vaak herhaald succesrecept. Na het wereldfenomeen dat de Beatles heette, zijn er honderden boybands geweest – de Backstreet Boys, de Jonas Brothers – die hun verkooptrucs nog eens hebben toegepast: stuk voor stuk leuke jongens die vrolijke, romantische liedjes zingen.

Jammer genoeg voor One Direction zal de band, aan hun close harmony te horen, nooit een tweede Beatles worden. Met een beetje geluk houden ze het net iets langer vol dan Tokio Hotel, voor ze de fout maken om iets te lang in de studio te blijven zitten, zodat hun fans zich in de stilte rondom hun favoriete band voor het leven op een nieuwe boyband sensatie storten.

Voor even mogen zij de rol van popidool vervullen: jongens, naar wie alle tienermeisjes opkijken, vergeefs naar verlangen, die op handen gedragen worden – en de financiële tekorten van Sony Music opvullen.

En als de wereld genoeg van hen heeft, dan zullen ze zich terug trekken op een woonkasteel met een jongere vrouw en teren op bergen geld en vergane glorie, vergeten, terwijl een recensent inmiddels zijn tijd verspilt aan een cd van een andere boyband.

Dat is tenslotte hoe het elk succesrecept vergaat: de consument geniet ervan – totdat hij trek krijgt in iets nieuws.

Hoofdstuk één | Scarlett Mulrooney

Ik sloeg mijn ogen op toen er iets warmes en harigs langs mijn gezicht streek. Zachtjes vloekend duwde ik Fidelio van me af – een protesterend gekrijs vermengde zich met de ochtendstilte.

Ik trok de dekens iets verder over me heen: zelfs in mijn geweldige appartement met centrale verwarming kon je merken hoe koud het was, vandaag.

'Fidelio!' bromde ik geërgerd, toen ik merkte dat de kat opnieuw op mijn bed was geklommen. Knipperend tegen het felle winterlicht richtte ik me op. Fidelio zat aan het voeteneind van mijn bed en likte zijn rossige poten.

'Hm,' kreunde ik, terwijl ik met mijn handen door mijn onmogelijke slaapkapsel klauwde – onwillekeurig richtte ik mijn blik op de wekker, en 'Shit!'

Kwart over zeven... ik kwam nooit meer op tijd.

Gefrustreerd rukte ik de dekens van me af – Fidelio viel krijsend op de grond – en sprintte naar de badkamer. Tegelijkertijd had ik in mijn hoofd al een tijdschema opgesteld:

- *douchen: tien minuten, misschien*
- *make-up: vijf minuten, minstens*
- *haar doen: twee minuten, op goed geluk?*
- *kleren aantrekken: 45 seconden, als ik vandaag voor een broek kies in plaats van een rokje*
- *Fidelio eten geven: vijftien seconden, of ik kan het Kosta laten doen*
- *ontbijten en reizen: vijftientwintig minuten, dat kan wel tegelijk, als ik niet de overstap van de metro mis...*

Ik haalde opgelucht adem toen ik me realiseerde dat ik nog best om acht uur op mijn werk zou kunnen zijn – al zou ik wel drie keer zo snel moeten zijn als redelijk was.

Mijn pyjama achterlatend op de badkamervloer, stapte ik in de douchecabine. Het was me een raadsel hoe ik het al mijn hele leven presteerde om me ernstig te verslapen en eigenlijk toch nooit echt te laat te komen. Of het een talent was of een hele

slechte gewoonte wist ik ook niet, of het zou helpen als ik een minder comfortabel bed of een fatsoenlijke wekker zou kopen wist ik evenmin.

Een zucht van mijn lippen veranderde direct in een wolk condens op het glas van de douchecabine. Langzaam verloor ik tijd en gedachten aan het warme water op mijn huid, genietend sloot ik mijn ogen – en schrok op toen ik een knal hoorde in de badkamer. Voorzichtig gluurde ik om het hoekje van de cabine.

'Oh,' stootte ik met grote ogen uit toen ik Fidelio ontdekte. Blijkbaar had ik de deur van de badkamer niet goed achter me dichtgedaan; en nu zat hij hier. Misschien was dat maar goed ook, want toen ik op het klokje in de badkamer keek (dat ik daar speciaal voor dit soort ochtenden had opgehangen) zag ik dat het inmiddels bijna halfacht was.

'*Shit!*' siste ik wanhopig paniekerig, terwijl ik probeerde de douchekraan dicht te draaien en tegelijkertijd een handdoek te grijpen. Wat me natuurlijk niet lukte, anders zou ik Scarlett Mulrooney niet zijn. Strompelend en kletsnat baande ik me een weg richting mijn slaapkamer, waar ik welgeteld twintig seconden verspilde aan een sms'je: *Kosta, geef je Fidelio wat te eten? Je weet waar de sleutel is.*

Vloekend hees ik mezelf vervolgens in een zwarte spijkerbroek en het eerste witte shirt dat ik tegenkwam in de bomexplosie in mijn kledingkast – laten we het er maar op houden dat planning en structuur niet mijn beste eigenschappen waren. Op mijn weg terug naar de badkamerspiegel griste ik mijn make-up tasje en een haarborstel met me mee en in twee halen bracht ik foundation en mascara aan. Ik hoopte maar dat alles wat ik nodig had op mijn werk gewoon nog in mijn tas zat.

Uiteindelijk belandde ik zonder al teveel kleerscheuren en mét make-up in mijn minuscule keuken. Het rook er nog naar kroepoek en stokbrood; lege pizzadozen met kruimels en halflege koffiekopen met lippenstiftvlekken op de rand namen het grootste gedeelte van het aanrecht in beslag.

Ik jammerde zachtjes. *Nou ja, dat moest ik dan later maar*

opruimen. Ik grabbelde een krentenbol – droog en smakeloos, waarschijnlijk – uit een zak die nog open op de keukentafel lag, en met mijn schamele ontbijt in mijn linkerhand wurmde ik me in mijn donkere winterjas.

In één armbeweging aaide ik Fidelio over zijn kop en greep mijn werktas van de vloer. Ik keek nog een laatste keer op de klok – ik had vijf minuten om bij de metro te komen.

Op mijn afgetrapte sneakers - hakken waren echt geen optie als ik zoveel haast had - sprintte ik naar de begane grond zonder de deur van mijn appartement op slot te doen. Kosta zou toch nog komen. Toen ik eenmaal buiten stond, restten me nog vier minuten om op tijd bij de metro te komen. Inwendig vloekend racete ik over de mistig grijze stoeptegels van Londen. *Misschien moest ik toch maar eens investeren in een goede wekker...*